

Častniki morajo zato natančno poznati svoje ljudi in zanimati se morajo za nje osebno. Osebna hrabrost, izkušnje, znanje in vodilne lastnosti častnikov se le izpopolnijo čete. Kar pomenja hrbet telesu, to pomenja častniški zbor armadi. Če je ranjen hrbet, sledi lahko oslabelelost. Možgani pošiljajo se vedno svoja povelja, a udi jih ne morejo več ali jih pa le deloma izvedejo. Ravno tako se godi armadi, če je častniški zbor slab ali pa pomanjkljiv.

U sedanjih dogodkih je izjavil general: O izgubah Italijanov seveda ne morem podati natančnih podatkov, a po raznih informacijskih virih cenim, da so izgubili Italijani v prvih treh bitkah približno 300.000 mož. Njih izgube so na gotovih mestih naravnost strašne. Pred našimi strelskimi jarki leži na tisoče napokanih italijanskih mrtličev. Samoobsebi umljivo je, da so naše izgube neprimerno nižje. Naši ljudje stojijo namreč v jarkih, ki jih sovražnik ne vidi. Njih puške in strojnice kose Lahe, ki naskakujejo na strmini. Tukaj sta dva zemljevida (general me je peljal k mizi, na kateri so ležali zemljevidi, a ta miza s tremi stoli je tvorila edino opravo sobice); en zemljevid kaže našo postojanko mesca junija, na drugem sem zabeležil našo sedanjo postojanko. Kakor vidite, se ni nič izpremenilo. Veliko nižino onstran Soče smo izpočetka prepustili Lahom in nismo poizkušali, da jo zopet vzamemo. Kjer smo zavzeli prvotno postojanko, tam se stojimo in ostanemo, če bo le to v naši moči. Videli boste zdaj zopet junaško hrabrost, vstrajnost in neprekosljivo vojno sposobnost mojih čet, ki so dozdej držale črto...

Italija ponudila mir?

Švicarski list „N. Züricher Ztg.“ poroča iz Rima: V tukajšnjih političnih krogih so razširjene vesti, da je Italija ponudila Avstriji mir. Poročilo pravi tudi, da je odgovor Avstrije in Nemčije italijansko vlado popolnoma poparil.

Avstrijsko-srbsko bojišče.

Srbi so potisnjeni na albansko ozemlje. Računi se, da jih je ostalo kakih 70.000 do 80.000 mož, kajti okoli 120.000 mož smo jih ujeli, okoli 100.000 je mrtvih in ranjenih, več kakor 300.000 mož pa jih ni bilo. Vojska na srbskih tleh je torej za nas končana. Le Bolgari se bodo imeli v južni Srbiji boje s Francozi, Angleži in srbskimi ostanki.

Nemško vojno vodstvo je tudi uradno naznanilo, da je vojska proti Srbiji v glavnem končana. S tem sicer ni rečeno, da ne bomo več zasledovali umikajoče se srbske armade in ji branimi povratka v Srbijo nazaj, ampak s tem je rečeno, da za srbsko bojišče ne potrebujemo več tako mnogoštevilne armade, kajti srbsko bojišče je postalo sedaj bojišče druge vrste. Zaradi popolnega poraza srbske armade se tam ne more nič odločilnega več zgoditi.

Tudi Črnogorci smo nagnali popolnoma iz Bosne in Hercegovine. Noben Črnogorec ne stoji več na bosanskih tleh, odkar so naše čete tudi iz Foče in Čajnice zmagovito prodrle proti črnogorski meji. Torej je tudi v tem oziru za nas vojska ob ju goizhodu v glavnem končana.

Istočasno, ko je vojska s Srbijo končana, in mnogo naših čet na razpolago za druga bojišča, je prišel nemški cesar obiskat našega cesarja in kralja. Ta obisk je brezdvomno za prihodnost velikega pomena.

Vojska proti Srbiji v glavnem končana.

Zelo veliko pozornost je po celim svetu zbudil sledeči uradni razglas nemškega vrhovnega vojnega poveljstva z dne 28. novembra:

Odkar so ostanki srbske armade zbežali v albansko gorovje, so velika vojna podvzela

s Srbi končana. Cilj, ki smo ga zasledovali, t. j. prosta zveza z Bolgarijo in Turčijo je dosežen.

Bojevanje naših armad, ki stojijo pod vrhovnim poveljstvom maršala pl. Mackensena, se je pričelo po avstro-ogrski armadi generala pl. Kövessa in sicer proti Drini in Savi. Ta armada se je ojačila pri nemških četah. Armada generala Gallwitzja je začela dne 6. oktobra prodirati pri Smederevom in kraju Ram-Basija čez Donavo. Bolgarska armada generala Bojadjeva pa se je navadila dne 14. oktobra proti črti Negotin—Piot.

Ta dan se je pričelo tudi bojevanje druge bolgarske armade pod poveljstvom generala Todorova proti Skoplju in Velesu.

Od tega časa so zavezniške čete izvršile veličanska podvzeta: pred očmi sovražnika so gladko in hitro prekorale Donavo, pri čemur jih je še oviral nepravčasno nastali podovavski vihar; zasedle so obsejne utrde belgrajske — pri zavzetju teh postojank se je poleg brande-burškega rezervnega zbora posebno odlikoval avstro-ogrski 8. armadni zbor (Praga) —; trdnjave Zaječar, Knjaževac in Piot so padle v roke naših hrabrih bolgarskih zaveznikov. Naše armade niso pri tem premagale samo vseh velikanskih vojniških težav glede ozemlja, ampak so tudi popolnoma zlomile žilavi odpor sovražne armade, ki je bila navajena vojevanja in se je hrabro borila.

Našega prodiranja niso zadrževala ne skrajno slaba pota, ne globoke zasneženosti, brezcestne gorate ozemlje, ne pomanjkanje hrane in pomanjkanje zavetij. Več kot 100.000 mož, t. j. skoro polovica srbske armade je ujeta. Sovražnih izgub v bojih in vsled ubežnosti vojakov niti ne cenimo. Uplenilo se je mnogo topov, med temi tudi težkih; v naše roke je prišlo nepregledna množina vojnega gradiva vseh vrst.

Nemške izgube se lahko imejemo prav zmerne, in tudi te obžalujemo! Na kakih boleznih pa naše čete sploh niso trpele.

Na srbskem bojišču se bodo torej odsedaj vršile le manj pomembni boji. Mnogo čet, ki so se borile v Srbiji, postane sedaj razpoložljivih za druga bojišča, kar je velike važnosti.

Cesar odlikuje vojskovodje.

Cesar je odlikoval vse tri vojskovodje na srbskem bojišču. Maršal Mackensen je dobil briljante k vojnemu zaslužnemu križcu, general Köves in general Galvic vojni zaslužni križec I. razreda, z vojno dekoracijo. Sedanje vojskovanje s Srbijo je bilo v šestih tednih končano.

Prizren je padel.

Zadnje važnejše srbsko mesto Prizren na Kosovem polju so Bolgari zavzeli. Prizren je bil v pravadnih časih glavno mesto srbske države in pozneje pod Turčijo glavno mesto vilajeta Kosovo. Danes pa šteje nad 40.000 prebivalcev. V balkanski vojski so zasedli Srbi mesca oktobra 1912 mesto Prizren. V Prizrenu se je nahajal znani avstrijski konzul Prohaska.

Srbska armada.

Srbska armada se umika po izgubljenih bojih pri Prizrenu in severno pri Rudniku čez albansko mejo ter si pripravlja vspešno na albansko mejo nove postojanke. Toda vse težke topove je morala srbska armada nam in Bolgarom prepustiti, ker ni imela nobenih prevoznih sredstev, da jih spravi čez gorato mejo.

Srbski kralj in vlada v Skadru.

Srbski kralj Peter in vlada so zbežali v Skander. O srbskem kralju se piše, da je od dne do dne slabši ter da pričakujejo najhujšega. Dokler so se vršili še boji na srbskih tleh, bil je vedno pri svojih četah ter jih rotil, da vzdržijo v boju. A vse je bilo zaman.

Boji s Črnogoro.

Naši boji s Črnogoro so toliko napredovali, da ni sedaj nobenega črnogorskega vojaka več na naših tleh. Mi zasedamo sedaj naš nekdanji sandšak Novipazar. Naše čete se že bližajo glavnemu mestu sandšaka, Plevlju.

Črnogora se bo borila do skrajnosti.

Črnogorski kralj Nikita je izdal na svoj narod oklic, v katerem pravi, da Črnogorec raje umrje, ka-

kor pa da bi postal suženj. Kralj Nikita se bo branil do skrajnosti in se bo, če bo treba, preseljeval od gore do gore.

Bolgarsko-srbsko bojišče.

Bolgarija se ima svoje čete tudi v srednji Srbiji, kajti naše uradno poročilo pravi, da so bolgarske čete zavzele zadnje srbsko mesto ob albanski meji, Prizren. Verjetno je, da bo tudi del bolgarskih čet zajedno z armado Kövesovo zasledoval umikajoče se Srbe.

Z razbitjem srbske armade postaja sedaj mnogo važnejša južna bolgarska fronta ob črti Strumica—Krivopalak—Bitolj. Verjetno je, da se je tudi del nemške armade pod generalom Galvicem obrnil proti jugu, da skupno z Bolgari nastopi proti Angležem in Francozom. Na tej fronti je torej kmalu pričakovati važnih dogodkov.

Angleži in Francozi očitno nimajo velikega upanja, da bi zdržali skupen bolgarsko-nemški naval, kajti za vsako ceno si hočejo zagotoviti prosto pot nazaj na grško zemljo. Z vso silo pritiskajo na Grško, da jim dovoli prosto ozemlje za vojevanje, da jim izroči potrebne železnice in da se smejo utrditi pri Solunu. Grčija se, kolikor je razvideti iz dosedanjih poročil, napol udaja, napol ustavlja.

Francozi so se umaknili pred Bolgari na desni breg reke Črne. O Angležih še ni čuti, da bi se udeležili boja. Pri Bitolju stojijo Srbi, na pomoč jim je prišlo nekaj francoskih čet. Bolgari se previdno bližajo Bitolju. Srbi so baje Bitolj že izpraznili.

Solun — paradiz za špijone.

Angleški poročevalci javljajo iz Soluna, da je mesto pravi paradiz za špijone, ki delujejo tam prav neovirano. Pregledajo si vsak transport. Poročevalci zahtevajo, da naj dobijo Francozi in Angleži kontrolo nad mestom in pravico vse sumljive elemente odstraniti.

Grčija in četverosporazum.

Casniki vedo sedaj veliko povedati o pogajanjih četverosporazuma z Grčijo. V istini pa vemo samo to-le: Grčija se noče s Francozi in Angleži bojevati proti nam. Francozi in Angleži so ji za to hoteli zastaviti vso trgovino po morju, napovedali so ji blokado, toda jo kmalu zopet preklicali, ker so se bali, da Grčija nastopi proti njihovim četam pri Solunu in na srbskem bojišču. Začeli so se pogajati z Grki, da njihovih in srbskih čet ne razorožijo, ako se umaknejo na Grško, da jim dajo železnice iz Soluna do bojišča na razpolago in da jim dovolijo graditi utrde pri Solunu. Pogajanja o teh točkah se še nadaljujejo. Kar se več govori in piše, je le samo ugibanje.

Svobodna pot do Carigrada.

Uspeh v Srbiji ni samo politične, ampak tudi velike gospodarske važnosti. V prvi vrsti je sedaj omogočena zveza po Donavi do Bolgarske in Rumunske, a je tudi železniška zveza s Carigradom vpostavljen. Bolgarska kot dežela, ki sedaj, v vojnem času, ne more nikamur uvažati, more kam in Nemčiji odstopiti žita in tudi jajc, kar vse se bo moglo odleži z lahkoto dovažati k nam. Razum tega ima Bolgarska obilo ovac, ki niso pri njih prihajale v poštev kot hrana, dočim bodo pri nas dobro došle v prehrano prebivalstva. Iz Turčije se bodo mogli izvažati konji, a tudi Turčija ima mnogo ovac. Poleg vprašanja živeža se polaga še večja važnost v rudarske proizvode Bolgarske in Turčije, a tudi v Srbiji je — kakor znano — zadostnih množin raznih kovin, posebno bakra, tako, da se bodo mogle naše zaloge izpopolniti. Kot dovojni predmet iz omenjenih dežel prihajajo še v poštev tobak, riž, janičeje kože in predmeti iz kože. Posebno se morejo iz Turčije uvažati sadje, sredstva za strojenje, oljke, vino in kava, bombaž, a posebno volna iz azijskih predelov Turčije.

Naš izvoz v te dežele ne bo pomemben, razum seveda gotovih predmetov za bolgarsko in turško vojsko, ako boste kaj potrebovali od nas. Kot najvažnejši uspeh svobodne poti do Carigrada je smatrati izrabljanje rudnih skladov Turčije v Aziji, ki lahko odpomore današnjemu pomanjkanju pri nas.

Naši potopili francoski parnik.

Naša vojna mornarica, dasiravno napram sovražni močno v manjšini, preskrbi sovražnikom naše Avstrije marsikatero neljubo presenečenje. Tako so se sedaj pojavili naši podmorski čolni celo v morju ob zahodni obali Italije. Dne 28. novembra se namreč poroča iz Sardinije, da je avstro-ogrski podmorski čoln 25 milj od obali tega otoka potopil francoski parnik „Algerien“. Rešilo se je samo 8 mož posadke.